

BELANGRIJK! Deze tekst mag gratis gelezen en gedownload worden. Wie deze komedie wil opvoeren, dient contact op te nemen met [SABAM](#) of [Opendoek](#).

De gekwelde kok

Komedie in 2 bedrijven

Voor 5 dames/3 heren

Van Hilda Vleugels

DECOR: Een zolder

Achteraan lage muur met daarop schuin dak, links en rechts een alkoof met bed. Gordijnen om alkoof af te sluiten. Tussen de alkooven een kruipdeurtje (toegang tot plat dak met groentetuin).

Eventueel dakramen of raam.

Vooraan rechts: inkomdeur.

Meubilair: kleerkast met 2 deuren, eettafel, 2 stoelen, basic keukentje met kleine ijskast, kookstel en afwasbak + werktafeltje (met zicht op publiek). Alom legplanken met plantjes en eventueel kweeklampjes.

(Tip: bekleed de achterwand van de alkooven met zwarte doek, zodat er een doorgang is naar de coulissen = hulp bij het omkleden)

GSM TUNES

Gsm Sander: In het begin: [“Marche funèbre” van Chopin](#)

In 2de scène van 2de bedrijf: fragment van [“Want zij gelooft in mij”](#) – André Hazes)

Gsm Laura: refrein van [“Leef”](#) van André Hazes jr.

Laura's gsm's staat automatisch op speaker.

PERSONAGES

SANDER: ex sterrenchef, depressief

JONAS: ex souschef van Sander, optimist

WOUTER: arrogant heerschap

LAURA: aanvankelijk stoeipoes van Wouter

MONIQUE: bazige huisbazin

MARIEKE: oudste dochter van Monique, zachtaardig

EMMA: dochter van Monique, brutaal wicht

LISA: dochter van Monique, naïef meisje

1ste BEDRIJF**1ste scène van 1ste bedrijf**

(Intro suggestie: [“Always look on the bright side of life”](#) Sander werkt op laptop.
Jonas op uit zijn alkoof. Gaat kijken wat Sander schrijft.)

JONAS: (leest) “Een vrouw is als een paddenstoel. Als je de verkeerde treft, ga je er aan kapot.” Ben je jezelf weer aan 't beklagen?

SANDER: Ik beklaag me niet. Ik schrijf het van me af.

JONAS: Nee Sander, je wentelt jezelf in zelfbeklag. 't Wordt tijd dat je daar mee stopt, maat.

SANDER: Dat zijn mijn memoires. Daar is niks mis mee.

JONAS: Als je blijft steken in de bagger van het verleden en geen lichtpuntjes ziet, is dat wel mis. Maar kom, we gaan geen ruzie maken. Wat eten we deze middag? Ik heb goesting in spaghetti. Maak nog eens spaghetti met van die lekkere bolognaisesaus.

SANDER: Dat gaat niet. De basilicum is op.

JONAS: Zonder basilicum dan.

SANDER: In mijn bolognaisesaus moet basilicum.

JONAS: Ok, ok. Jij bent de chef.

SANDER: Ik wàs de chef.

(Tune van Sanders telefoon: [“funeral march taps”](#))

JONAS: Man! Die ringtone! Dat is om depressief van te worden.

SANDER: (neemt op) Hallo!... Ja...

(Jonas mimet: “wie is dat?” Sander zet speaker op.)

STEM VAN MONIQUE: ... Ik ben de garage aan 't schuren en mijn schuurborstel valt altijd van de steel. Kom daar eens een nagel in kloppen. Nu, direct! Anders trekt de zeepsop in de tegels en dan slaan ze wit uit. Rap, want het begint al op te drogen. (*haakt in*)

SANDER: Dat mens werkt op mijn zenuwen. Ik had dat huurcontract nooit mogen ondertekenen.

JONAS: Af en toe een klus doen voor de huisbazin was een voorwaarde voor een goedkope huurprijs, eh Sander.

SANDER: Af en toe? Ze hangt verdomme 'alle hondsgezeik' (Vlaamse uitdrukking = om de haverklap) aan de telefoon. De gendarme! Ga jij die borstel herstellen?

JONAS: Doe jij dat maar. Dan kan ik online eens zien of er al iemand op mijn advertentie gereageerd heeft.

SANDER: Welke advertentie?

JONAS: (*enthousiast*) Ik zal het eens laten zien. (*wil laptop nemen*)

SANDER: Wacht! Ik moet mijn memoires nog naar mijn gsm sturen. Een extra kopie. Want ik wil die tekst niet kwijt. (*doet transfer*)

JONAS. Nee, 385 pagina's opgekropte frustratie mag je niet kwijt spelen.

SANDER: Waarom zet jij een advertentie? (*angstig*) Je gaat toch geen werk zoeken!

JONAS: Nee. Zolang jij niet klaar bent met jouw demonen blijf ik bij jou. Maar na drie jaar is het misschien niet slecht om een klein stukje van de wereld binnen te laten.

SANDER: Ik laat die heks van een huisbazin en haar dochters al toe. Dat is meer dan genoeg.

JONAS: Kijk. Hier staat het. Op "Hitsigehokjes punt be".

SANDER: (*leest op laptop*) "Kom kameren in ons origineel liefdesnest: een romantische alkoof op een rustieke zolder. Veel knusser dan een hemelbed. 50 euro per uur." Wat? Ga jij ons bed verhuren?

JONAS: Alleen mijn bed.

SANDER: Een eenpersoonsbed?

JONAS: Als ze komen kamers liggen ze niet naast mekaar, eh Sander.

SANDER: Ik wil geen vreemde mensen zien, Jonas. Als ze mij herkennen, gaat de bal weer aan 't rollen.

(Gsm tune, Sander pakt op)

STEM VAN MONIQUE: Waar blijf jij? Ik had toch gezegd dat je direct moest komen. Het zeepsop is al bijna opgedroogd.

SANDER: Ik ben al onderweg! *(haakt in)* De slavendrijfster. *(tot Jonas)* Delete die advertentie maar. Ik ben er nog niet klaar voor. *(af)*

JONAS: *(zucht)* Wat moet ik nu doen? Een beetje meer sociaal contact zou hem over de streep kunnen trekken. *(dromerig)* En dan kan ik Marieke... 't Is zo'n lief meisje... Hé! Wat is dat? Er heeft iemand gereageerd. *(leest)* Een reservatie voor morgen! Yes, yes, yes! Met of tegen Sanders goesting, ik laat dat koppel komen. Als hij ze niet wil zien, moet hij maar in zijn alkoof kruipen. *(typt)* "Beste Wouter, u en uw meisje zijn hartelijk welkom..."

(Klein stukje muziek: [Milord – Edith Piaf](#) – muziek fade out, er wordt op de deur geklopt.)

JONAS: Kom maar binnen.

MARIEKE: *(op met gevulde boodschappentas)* Stoor ik?

JONAS: *(blij verrast)* Jij stoort nooit, Marieke.

MARIEKE: Ik heb nog eens plantjes bij van het tuincenter. Mijn baas wou ze weggooien omdat ze er niet fris uitzien. Iets met gele blaadjes of hangende kopjes kopen de mensen niet, eh.

JONAS: En ik ben er heel blij mee.

MARIEKE: *(laadt plantjes uit)* Sjalotten, 4 slaplantjes, 3 witte kool, 3 broccoli, 6 bloemkool, bieslook en rozemarijn.

JONAS: Geen basilicum?

MARIEKE: Nee. Heb je dat nodig?

JONAS: Onze basilicum is op. En zonder basilicum wil Sander geen bolognaisesaus maken. Beroepsmisvorming, eh.

MARIEKE: Ik zal morgen basilicum brengen. Hoe is het met Sander? Gaat het al wat beter?

JONAS: Nog altijd verbitterd en depressief. Maar wat wil je. Eerst een beroemde tv-kok met een 3 sterrenrestaurant. Dan vertrekt zijn vrouw met al het geld en met een andere vent. En op slag is hij een dakloze sukkelaar. Een mens zou voor minder als een kluizenaar op een zolder gaan zitten.

MARIEKE: Gelukkig ben jij er nog.

JONAS: Ik laat hem niet in de steek. Wij zijn al vrienden van toen ik bij hem als souschef werkte. Ik doe mijn uiterste best om hem er bovenop te helpen.

MARIEKE: En wat als hij genezen is? Word jij dan weer souschef?

JONAS: Nee verdorie! Dan ga ik groenten kweken! Gezonde, biologische groenten. Zoals jij het me geleerd hebt. Sedertdien vind ik tuinieren zo boeiend! Zo ontspannend! Ik wil mijn hele leven niks anders meer doen. Heb je al gezien wat er in onze "plantage" allemaal groeit?

MARIEKE: Nee.

JONAS: Kom dan maar eens zien. *(opent kruipdeurtje)* Taraaa!

MARIEKE: *(Marieke gaat kijken op plat dak)* Wow! Wat een nette tuin! En wat een mooie kroppen sla! Die kan je al eten.

JONAS: Heb je de worteltjes gezien? Hoe frisgroen dat loof is? Daar maakt Sander een pesto van om duimen en vingers af te likken. En de worteltjes glaceert hij met honing en tijm. Ja, ja. Dank zij onze geheime tuin eten we lekker en gezond.

MARIEKE: *(op, sluit deurtje)* Het is een prachtige groentetuin, Jonas. Alleen zou ik er nu niet te veel plantenbakken meer bij zetten. Je weet, dat plat dak is boven mijn moeders slaapkamer. Ik zou niet willen dat het dak instort.

JONAS: Zo zwaar zijn die bakken niet. Jouw moeder vermoedt toch nog niks?
Want als ze dat weet, verdubbelt ze de huur of vliegen we er uit.

MARIEKE: Van mij zal ze het niet te weten komen.

JONAS: Weet ze ook nog altijd niet dat Sander een sterrenchef was?

MARIEKE: Ze is niet geïnteresseerd in kookprogramma's of dure restaurants.
Niemand van ons trouwens. Ook mijn zusjes niet. En van mij zullen ze het niet horen.

JONAS: *(intiem)* Wij twee hebben wel veel geheimpjes, eh?

MARIEKE: Ja.

JONAS: En dezelfde passie voor tuinieren.

MARIEKE: Ook ja.

JONAS: Ik zou je nog een geheimpje kunnen vertellen...

SANDER: *(briesend op)* Nog één zo'n stomme klus voor dat viswif en ik... *(merkt Marieke, gegeneerd af in zijn alkoof)*

MARIEKE: *(verbijt een lach)* Ok, dan breng ik morgen een basilicumplantje.
Goed?

JONAS: Perfect!

MARIEKE: Tot morgen! Groetjes aan Sander. *(af)*

JONAS: *(tot Sander)* Kom maar boven water. Ze is weg.

SANDER: *(schuift alkoof open)* Ik kon toch niet weten dat Marieke binnen was.

JONAS: Nee. En zij weet ook wel dat haar moeder geen gemakkelijke tante is.

SANDER: Geen gemakkelijke? Dat is een gendarme, een tang, een ongeleid projectiel! Als zij de borstelsteel stil gehouden had, had ik geen drie keer moeten herkansen. En dan dat gesjirp over die twee kromme nagels. Mijn oren tuiten er nog van. Maar het is gedaan. Ik doe voor dat mens geen klussen meer. En als ze de huur opslaat, verhuizen we.

JONAS: Waar denk jij iets te kunnen huren voor 250 euro?

SANDER: We vinden wel iets.

JONAS: Nee, Sander. We kunnen pas verhuizen als jij de maatschappij weer aan kunt. Als je je niet meer blind staart op wat geweest is, maar aan een toekomst durft beginnen. Maar goed, zolang je er nog niet klaar voor bent, doe ik Monique's klussen wel.

SANDER: Dat wil ik dan ook weer niet. Je doet al zo veel voor mij. *(snikkend)* Jij bent mijn aller- allerbeste vriend. Ik zal nooit kunnen vergoeden voor wat je voor mij gedaan hebt. Maar ik wil je niet uitbuiten. *(wenend)* Ik zal wel voor Monique blijven klussen. Dat is het minste dat ik kan doen. *(omhelst Jonas snikkend)*

(Lisa en Emma op met vellen karton)

EMMA: *(tot Lisa)* Zie je wel! Het zijn homo's.

JONAS: Dag dames.

SANDER: Wat komen jullie hier doen?

LISA: Wij zoeken Chinese vrijwilligers.

JONAS: Die zal je ergens anders moeten zoeken. Wij zijn geen Chinezen en ook geen vrijwilligers.

EMMA: Foute interpretatie, Smurf! Wij hebben besloten dat jullie ons gaan helpen.

JONAS: Waarmee?

LISA: Met Emma's huiswerk.

SANDER: Vergeet het.

EMMA: In jullie huurcontract staat dat jullie klusjes moeten doen.

SANDER: Voor jullie moeder! Niet voor jullie!

EMMA: Wij zijn betrokken partij.

LISA: Ze moet een raket maken.

JONAS: Daar moet ze voor bij Elon Musk zijn.

EMMA: Een kartonnen raket, idioot!

LISA: Een grote raket. Kleutertjes moeten er in kunnen. Maar wij weten niet hoe we er aan moeten beginnen.

JONAS: Begin met een plan te tekenen.

EMMA: Daar steken we onze tijd niet in. Jullie maken die raket. Jullie hebben tijd genoeg.

SANDER: Nee, wij doen dat niet! En nu als de bliksem eruit.

EMMA: Dimmen, eh maat! Dit is onze zolder.

SANDER: Die wij huren en die bijgevolg niet door derden mag betreden worden zonder onze toestemming. Eruit!

LISA: Kom, Emma. Ze willen het niet doen.

EMMA: Dan zullen ze de gevolgen ervan dragen. Wij laten ons niet zo maar afschepen. En pas maar op! Wij kunnen heel venijnig zijn.

SANDER: Dat zal wel. Familie van jullie moeder, zeker?

EMMA: *(woedend)* Laat onze moeder er buiten, eikel! Of je krijgt met Lisa en mij te maken. En geloof me, wij zijn geen katjes om zonder handschoenen aan te pakken. Zolang jullie weigeren om ons te helpen met die raket, is het oorlog. Mét de onvermijdelijke ongelukken. *(veegt met een ruk de plantjes van tafel)*

JONAS: Mijn plantjes!

EMMA: Eigen schuld, dikke bult.

(Emma schopt driest tegen de kartonnen dozen, dan Emma en Lisa af.)

JONAS: *(raapt plantjes op, zet ze in een kartonnen doos)* Verdorie dat zijn ettertjes.

SANDER: 't Zijn vrouwtjes, eh. Daarvan weet je nooit waar de engel stopt en waar de duivel begint.

JONAS: Er bestaan ook lieve meisjes.

SANDER: Niet in mijn wereld.

JONAS: Omdat jouw wereld op deze zolder te klein is. Maar troost je, jouw bekrompen wereld wordt morgen groter. Dan zal je zien hoe mooi de liefde kan zijn.

SANDER: Ga je weer een zeemzoete film downloaden? Dat is niks voor mij, dat weet je.

JONAS: Er is gereageerd op mijn advertentie. Morgen komt een verliefd koppel kameren.

SANDER: Wablieft! Ik had toch gezegd dat je die advertentie moest deleten.

JONAS: Dat wou ik doen. Maar ineens kwam er een reservatie binnen.

SANDER: Ik wil geen vreemd gespuis in huis.

JONAS: Beschouw het als een test, Sander. Het zijn maar twee mensen. En verliefde mensen zijn meestal zachtaardig. Het zou al een hele vooruitgang zijn als jij ze vriendelijk kan verwelkomen. En misschien vind je ze wel sympathiek.

SANDER: Het is nog te vroeg, Jonas. Ik ben er nog niet klaar voor.

JONAS: Probeer het! Als je het niet aan kunt, kruip je maar in je bed.

SANDER: In mijn alkoof.

JONAS: Waar anders.

SANDER: Je denkt toch niet dat ik een dutje kan doen terwijl die twee hun ding doen. Kameren is geen geruisloze bezigheid, eh Jonas.

JONAS: Dan gaan we in onze hof zitten. Ik zorg dan wel voor een gezellig zitje, een hapje en een drankje. En we doen nog eens een spelletje schaak. Dat is lang geleden.

SANDER: Hm. Dat klinkt al beter.

JONAS: Kijk eens wat Marieke allemaal gebracht heeft. Ik ga die direct in de volle grond zetten. Ga je mee?

(geluid: gsm tune)

SANDER: *(telefoneert)* Ja Monique... Ja, ik kom. *(haakt in)*

JONAS: Zal ik gaan?

SANDER: Nee. Ik ga wel. Ga jij de groenten maar uitplanten.

JONAS: Wat moet je gaan doen?

SANDER: Ze krijgt de pot mayonaise niet open.

*(Muziek: "J'ai un petit problème dans ma plantation – Kana", Sander af,
Jonas af met doos plantjes via kruipdeurtje)*

2de scène van 1ste bedrijf

(’s anderendaags, de vellen karton zijn weg.)

EMMA: *(stiekem op)* Kom maar. De kust is veilig.

LISA: *(op)* Ben je zeker dat ze een tijdje wegblijven.

EMMA: Ze moeten de dakgoot van de veranda proper maken. Daar zijn ze wel even mee zoet. Eens kijken. Wat kunnen we hier zoal ruïneren. Ah! De laptop. Dat scherm kunnen we insmeren met... *(opent ijskast)* Hier! Met boter! Smeer dat scherm maar in met boter. *(geeft Lisa een pakje boter)*

LISA: Mag dat wel? Gaat het scherm dan niet kapot?

EMMA: Dat kan me niet schelen. Ze hadden gisteren maar zo bot niet moeten zijn. *(neemt fles champagne uit ijskast)* Wel, wel, wel. Champagne! Geen raket willen maken, maar wel champagne zuipen? Dat gaat niet door. Hier Lisa, doe die fles open en kiep dat spul in de wasbak.

LISA: *(heeft inmiddels het pakje boter geopend)* Maar ik moet het scherm nog insmeren.

EMMA: Doe dat seffens maar. *(opent de alkoven)* Aha! De bedden. Daar zal ik me eens op uitleven.

(Emma trekt verwoed het beddengoed van Jonas’ bed; Lisa doet (komisch) moeite om de champagnefles te open, maar slaagt er niet in.)

LISA: Wat is dat deurtje daar?

EMMA: Waar?

LISA: Daar. *(wijst naar kruipdeurtje)*

EMMA: Tiens. Is daar een deur? Daar stond vroeger een kast. Zullen we eens kijken?

LISA: Nee! Wie weet wat zit daar achter.

EMMA: Muizen, of ratten? Of een lijk? *(Lisa is bang)* Komaan, dat is maar een deur. *(opent het deurtje)*

LISA: Wat is dat! Een hof?

EMMA: *(sluit ontzet het deurtje)* Dat is een plantage! Die mannen kweken cannabis, verdorie! De smeerlappen! Armtierig op een zolder wonen en doen alsof het sukkelaars zijn. Maar wel stinkend rijk worden van een illegale wietplantage.

LISA: Is dat illegaal?

EMMA: Ik weet dat je dom kunt overkomen, Lisa, maar vandaag doe je precies extra moeite. Natuurlijk is dat illegaal. Maar voor ons komt het toevallig goed uit. Kom, we gaan ons moeder inlichten. Want als ze dat weet, vliegen die twee met hun klikken en klakken buiten.

LISA: Ja maar, dan kunnen ze jouw raket niet maken.

EMMA: Dat waren ze toch niet zinnens. Kom.

LISA: Wacht! Ik moet dat scherm nog insmeren.

EMMA: Dat is niet meer nodig. Onze moeder geeft ze wel een gepeperde uitbrander. Daar is ze goed in.

(we horen de stemmen van Sander en Jonas)

EMMA: Shit! Ze zijn daar. *(zoekt schuilplaats)* In de kleerkast. Rap!

(Lisa en Emma kruipen in de kleerkast. Sander en Jonas op)

SANDER: *(is geconcentreerd op gsm)* Wist jij dat wij voor onze huisbazin al meer dan 2000 klussen gedaan hebben?

JONAS: Oh nee! Wat is hier gebeurd?

SANDER: Shit! Dat hebben die twee pestkoppen gedaan. Daar moet je niet aan twifelen.

JONAS: En ik had mijn bed nog zo mooi gedekt. Dat was al helemaal in orde voor de tortelduifjes.

SANDER: Wanneer komen die?

JONAS: Seffens. *(maakt het bed op)*

SANDER: Maar ik ben nog niet klaar. Ik moet me nog onherkenbaar maken. Ik kan zo niet onder de mensen komen.

JONAS: Kijk eens in de kleerkast. Daar hangen nog wat oude kleren van onze huisbazin.

SANDER: *(legt gsm op tafel)* Vrouwenkleren! Daar ga ik me niet goed in voelen.

JONAS: Maar je zal wel onherkenbaar zijn.

SANDER: *(opent kleerkast)* Wat doen jullie in onze kleerkast?

LISA: *(naïef)* Wij spelen verstoppertje.

SANDER: Kom daar uit! Allebei!

(Sander sleurt Lisa hardhandig uit de kast, Jonas komt kijken)

LISA: Ik heb niks gedaan! Ik kreeg die fles niet open en ik had nog geen boter op het scherm gesmeerd.

EMMA: Laat mijn zuster los, *asshole!*

JONAS: *(tot Lisa)* Jij zet de boter en de champagne terug in de ijskast. *(Lisa gehoorzaamt, tot Emma)* En jij dekt dat bed op.

EMMA: *(smalend)* No way. Want weet je wat ik ga doen, *smartass?* Ik ga onze moeder inlichten over jullie geheime plantage. Als ze weet dat jullie cannabis kweken, zal je zoveel praat niet meer hebben. Kom, Lisa. We zijn weg.

(Emma en Lisa af)

SANDER: Verdomme, ze hebben onze groentetuin ontdekt! Nu zijn we gesjareld. Als Monique dat weet, slaat ze de huur op. Of we vliegen er uit. En dan? Hoe kunnen we de eindjes dan nog aan mekaar knopen? Waar gaan we dan naartoe?

JONAS: Geen zorgen maken, Sander. Zorgen maken is misbruik maken van je verbeelding. Wacht maar even af. Eerst zien hoe Monique reageert. Pas dan kunnen we overleggen wat we kunnen doen. Heb je in de kleerkast al iets gevonden om niet herkend te worden? *(dekt bed)*

SANDER: Alles was zo simpel: op een zolder kruipen, geen kat meer zien, niks meer te maken hebben met de maatschappij...

JONAS: ...zwellen in zelfmedelijden.

SANDER: Ja. Dat ook.

(de deurbel gaat)

JONAS: Ze zijn er! Ik laat ze wel binnen. *(schuift alkoof dicht, af)*

SANDER: Ouderwetse kleren die stinken naar de mottenbollen. Dat kan je me één keer lappen, Jonas! Maar geen twee keer!

(Muziek: [Love is all – Roger Glover](#) vanaf 1:41. Sander grist kleding en hoed uit de kleerkast, af in zijn alkoof. Muziek stopt op 2:11. Jonas, Wouter en Laura op. Laura tikt voortdurend sms'jes op haar gsm.)

WOUTER: My God! Wat is dat hier!

JONAS: Gezellig, eh? Zoals ik het in mijn advertentie vermeldde: een rustieke zolder met een origineel liefdesnestje.

WOUTER: Waar is dat nest?

JONAS: *(schuift gordijn van zijn alkoof open)* Hier.

WOUTER: Dat is een eenpersoonsbed.

JONAS: Waren jullie zinnens om te slapen?

WOUTER: Nee, om te rollebollen. Maar dat gaat niet in zo'n smal bed.

JONAS: Nog nooit gedaan in zo'n smal bed?

WOUTER: Nee.

JONAS: Dan moet je dat toch eens proberen. Dat is een onvergetelijke sensatie. Kan ik u plezieren met een glaasje champagne?

WOUTER: *(tot Laura)* Wil jij een glaasje champagne, mijn appelmoezeke? *(Laura reageert niet, tikt op gsm)* Hey, mijn compotteke! *(geen reactie, dan streng)* Materne!

LAURA: Ja! Wat scheelt er?

WOUTER: Wil jij champagne?

LAURA: Nee, dank u. *(sms't verder)*

WOUTER: *(pakt Laura's gsm af)* Kom geef dat ding hier. Daar zijn we niet voor naar hier gekomen. *(legt gsm op tafel – er liggen nu twee identieke gsm's met identiek zwart hoesje op tafel - tot Jonas)* Ik wil wel een glas champagne. Als het voor dezelfde prijs is, toch.

JONAS: Ja, ja. Dat is van het huis. En voor u, juffrouw?

LAURA: Voor mij een glas water, alstublieft.

JONAS: Komt in orde. *(schenkt dranken in, ook voor zichzelf)*

WOUTER: *(tot Jonas)* Woon jij hier alleen?

SANDER: *(op, blootvoets, gekleed in kleurrijke 60's outfit met flaphoed en zonnebril)* Nee, ik woon hier ook.

(Sander poseert als een vamp. Jonas kan lach moeilijk inhouden)

WOUTER: Waw! Wat een verblindende verschijning! En jij bent?

SANDER: Sandrine. De vrouw des huizes.

WOUTER: Ik ben Wouter. Aangenaam. Zeer aangenaam.

SANDER: *(sexy)* Het genoeg is wederzijds... Wouter. *(lief, maar met boze blik tot Jonas)* Voor mij ook een glaasje prik... schat.

JONAS: Natuurlijk... darling.

SANDER: Dus jullie willen onze accommodatie gebruiken voor een unieke ervaring?

WOUTER: Uniek? Wij doen dat wel meer, hoor. Wij zijn verzot op excentrieke locaties. Nietwaar, Laura?

LAURA: *(koel)* Ja.

(Jonas serveert drankjes)

WOUTER: Ik had me jullie locatie wel anders voorgesteld. Romantischer en primitiever. Maar kom, een smal bed in een krappe alkoof willen we wel eens proberen. Nietwaar, Laura?

LAURA: *(rolt met de ogen)* Ja.

JONAS: Santé dan! Op de genoegens van de liefde.

SANDER: Op een acrobatisch hoogstandje. *(Jonas stoot Sander aan, zodat hij morst met glas champagne)*

JONAS: Dan gaan wij jullie nu laten. Mochten jullie nog iets nodig hebben, klop dan maar op dat deurtje daar.

(Jonas neemt schaakspel uit kast, Sander grist de fles champagne mee, beiden af via kruipdeur.)

WOUTER: Ga al maar klaar liggen.

LAURA: Kan het met wat meer respect, alstublieft?

WOUTER: Maar mijn appelmoezeke toch. Is jouw 'lover' niet galant genoeg? Moet hij je smeken om in bed te gaan liggen? *(grijpt haar hardhandig vast)* Smeken is niet mijn dada, meisje. Dat zou je zo langzamerhand al moeten weten.

LAURA: Laat me los!

WOUTER: Tegenspartelen helpt niet, liefje. Hoe meer jij tegenwerkt, hoe hitsiger ik word.

LAURA: Ok, ok. Ik zal doen wat je vraagt. *(af in alkoof)*

WOUTER: Jij bent goed in bed, bitch. En ja, daar profiteer ik van. Maar ik laat me niet dicteren hoe ik jou moet aanpakken. Ik ben de baas, remember?

LAURA: *(vanuit alkoof)* Jij bent de baas.

(Wouter laat broek zakken. Op dat ogenblik stormt Monique op met lege emmer.)

MONIQUE: *(tiert)* Crapuul! Achterbakse criminelen! Schijnheilige farizeeërs! Valse filoes...

WOUTER: *(schuifelt bang met broek op de enkels naar deurtje, klopt)* Mayday!
Mayday!

(Wouter af in alkoof. Jonas op. Monique staat inmiddels bij een legplank met bloempotjes.)

MONIQUE: ...Debiele broodzakken! *(kiept plantjes in emmer)* Cannabis kweken, in mijn huis! Met alle Chinezen, maar niet met de deze! *(neemt volgend potje)*

JONAS: D.d.dat is peterselie.

MONIQUE: Mij maak je niks wijs, ventje. Mijn dochters hebben het gezien en geroken. Jullie kweken wiet! Vuile, vieze wiet! En dat laat ik niet gebeuren! Niet in mijn huis! *(neemt bloempotje)*

JONAS: Dat is geen wiet, Monique. Dat is... *(Monique kiept plantje in emmer)*
Dat 'was' tijm... *(Monique neemt volgend potje)* Nee! Dat potje niet! Dat zijn Spaanse pepertjes!

(In zijn poging om Monique te verhinderen plantjes te vernielen, blokt Jonas Monique's zicht op de zolder af. Sander op, snel af in zijn alkoof – hij kleedt zich om.)

MONIQUE: Je liegt dat je zwart ziet. Dat is cannabis. Dat zijn drugs, smerige dealer! Dodelijke drugs. Weg er mee!

JONAS: *(grist potje dat Monique wil pakken voor haar neus weg)* Nee, Monique, dit niet. Dat is kervel. Voor de soep!

MONIQUE: Geef hier, smeerlap!

(Tijdens een handgemeen tussen Jonas en Monique om het plantje te bemachtigen (met bijhorende verwijten), sluipen Wouter en Laura van alkoof naar deur. Net voor de deur...)

LAURA: *(tot Wouter)* Wacht! Mijn gsm! *(pakt Sanders gsm)*

(Wouter en Laura af)

MONIQUE: *(geeft Jonas een opdoffer)* Jij gaat me niet tegenhouden, drugsbaron! Wat onder mijn dak gebeurt, is mijn verantwoordelijkheid. Onderuit! *(verwijdert plantjes in sneltempo)*

JONAS: Je gaat toch al mijn plantjes niet vernielen! Dat zijn tuinkruiden! Gewone tuinkruiden en stekjes van groenten! Je ziet toch dat het allemaal verschillende plantjes zijn!

MONIQUE: Weg met die troep!

JONAS: Hier! Dat ruikt toch niet naar cannabis! Dat is munt! Dat ruik je toch! *(duwt muntplantje onder Monique's neus)*

MONIQUE: *(slaat muntplantje weg)* Houd me niet tegen, of ik roep de politie er bij!

(Sander op uit alkoof)

JONAS: *(tot Sander)* Ze neemt al onze plantjes mee!

SANDER: *(neemt Jonas terzijde)* Laat ze maar doen. Ze weet blijkbaar niks van het plat dak. *(knipoogt)*

JONAS: Niet?

SANDER: Daar is haar emmer te klein voor.

MONIQUE: *(heeft alle plantjes in emmer gekiept)* Voilà! Opgeruimd staat netjes.

SANDER: Geraak je daar wel mee beneden, Monique? Moeten we niet helpen dragen?

MONIQUE: Klep dicht, junkie! Je mag van geluk spreken dat ik geen politie gebeld heb. Het zou anders jullie beste dag niet zijn. Maar als ik bij een volgende razzia nog wiet vind, zullen drastischere maatregelen volgen. Vanaf nu kom ik elke week op controle. *(af)*

JONAS: Elke week controle! Dan kan ik geen verse kruiden meer kweken. Dan moeten we gedroogde kruiden gebruiken, die bijlange dezelfde smaak niet hebben.

SANDER: Niet panikeren, vriend. We draaien de deur op slot en dan kan onze driedekker niet binnen. *(vergrendelt)* En vannacht haal jij onze plantjes uit haar groencontainer.

JONAS: Ze denkt dat het cannabis is. Dat dumpt ze niet in de groencontainer.

SANDER: Wedden van wel? Ze is niet het scherpste mes in de schuif, eh?
(hangt de 60ties outfit in de kleerkast)

JONAS: Dat was een knappe vermomming. Je zag er goed uit als vrouw.

SANDER: Ja, dat zal wel.

JONAS: En je was ook goed in je rol. Je was een perfecte gastvrouw. Het leek alsof je weer de sterrenchef was die zijn gasten verwelkomt. Als voorzichtig stapje terug naar de maatschappij was dat meer dan geslaagd.

SANDER: En toch ga je me dat geen tweede keer lappen! Haal die advertentie maar van het internet. Ik bepaal zelf wel wanneer ik er klaar voor ben!
(er wordt op de deur geklopt)

JONAS: Wie is daar?

MARIEKE: *(off stage)* Ik ben het! Marieke!

JONAS: *(opent deur)* Kom binnen, Marieke!

MARIEKE: *(op met basilicum)* Ik breng de basilicum.

JONAS: Ah, dan kan Sander morgen spaghettisaus maken. Dankjewel!

SANDER: Maak de deur vast, Jonas! Dat moet vanaf nu een gewoonte worden.
(start laptop op)

JONAS: Tja, we hebben een aanvaring gehad met jouw moeder.

MARIEKE: Over cannabisplantjes. Ik heb er van gehoord. Ik wist meteen dat het 'fake news' was. Jullie zijn te braaf om met louche zaakjes bezig te zijn.

SANDER: Op welke site stond jouw advertentie, Jonas?

JONAS: Op hitsigehokjes punt be.

MARIEKE: *(verbijsterd)* Een advertentie van jou? Op...

JONAS: Het klinkt minder katholiek dan het is, hoor.

MARIEKE: Ik heb me blijkbaar in jou vergist. *(ontgrendelt deur)*

JONAS: Nee Marieke, je vergist je niet. Ik... *(Marieke af)* Maar Marieke, ik zie je graag!

SANDER: Loop nooit een vrouw of een tram achterna. Over vijf minuten komt er een andere.

JONAS: Jouw sarcasme kan ik nu echt niet gebruiken, man. Ik weet dat je gedesillusioneerd bent in de liefde. Maar daarom hoef je mijn gevoelens niet belachelijk te maken. Ik stel voor Marieke mijn hart open. Spontaan en onbevangen. Hopelijk kan jij dat ooit ook nog eens.

SANDER: Vergeet de deur niet op slot te doen.

JONAS: *(draait deur op slot)* Jawohl, ijskonijn! Zolang jij je stomme verdedigingsmuur niet gesloopt hebt, sluit ik me wel mee op.

SANDER: Sloop jij eerst jouw stomme advertentie maar. Ik heb de site gevonden, maar ik weet niet welk wachtwoord je daarvoor gebruikt hebt.

(GSM tune van Laura, Jonas sluit laptop af)

SANDER: Heb jij mijn gsm tune veranderd?

JONAS: Nee.

SANDER: *(pakt op)* Hallo!

LAURA'S STEM: Met Laura. Ik weet niet of jij er al achter bent, maar jij belt momenteel met mijn gsm en ik met die van jou.

SANDER: Huh? Hoe kan dat?

LAURA'S STEM: Ik heb daarstraks per vergissing jouw gsm mee gepakt.

SANDER: Shit!

LAURA'S STEM: Ik had het zelf ook niet direct door, maar ik kreeg zojuist telefoon van razende madame die "eist" dat ik stante pede een lamp boven haar dampkap kom vervangen.

SANDER: Miljaarde! Miljaarde!

LAURA'S STEM: Vloek jij omdat je een lamp moet gaan vervangen, of omdat ik jouw gsm heb?

SANDER: Ik wil mijn gsm terug! Brengt als de bliksem mijn gsm terug, kutwijf!

LAURA'S STEM: He, he! Niet zo vulgair!

SANDER: Jij bent in de fout gegaan, trut. Jij lost dit op. Nu!

LAURA'S STEM: Ga eerst die lamp maar vervangen, botterik! (*haakt in*)

SANDER: Ze heeft ingehaakt. De bitch! Dat is allemaal jouw schuld! Jij met je hitsige hokjes!

JONAS: Haar vergissing is aannemelijk, hoor. Want kijk, haar gsm is hetzelfde merk en hetzelfde model als de jouwe, en met hetzelfde hoesje.

SANDER: Ik wil haar gsm niet. Ik wil mijn gsm.

JONAS: Dat komt wel goed. Zij wil haar gsm immers ook zo snel mogelijk terug. En voor dringende zaken kan je intussen haar gsm gebruiken... Tenzij hij vergrendeld is. (*onderzoekt gsm*) Hij is niet vergrendeld. Je kan er mee bellen.

SANDER: Maar ik kan er mijn spelletjes niet op spelen. Geen Candy Crush, geen Angry Birds, geen Fruit Ninja's. Mijn gsm is mijn gezelschapsdame, Jonas! Zonder mijn gsm val ik in een zwart gat.

JONAS: Daar ben je drie jaar geleden al in gevallen.

(*gsm tune van Laura*)

JONAS: Het is een voice mail. (*klikt op het scherm*)

STEM van WOUTER: Appelmoezeke. Omdat onze actie bij die rare individuen op de zolder mislukt is, gaan we vanavond herkansen. Ik kom vanavond omstreeks zeven naar jou thuis. Maak iets lekker klaar.

JONAS: Dat zullen we aan dat meisje moeten laten weten.

SANDER: Ze kan de pot op.

JONAS: Ik zou haar toch maar bellen, als ik jou was. Dan kan je tegelijk “beleefd” vragen of ze alstublieft je gsm wil terug brengen.

SANDER: Geef hier! Wat is haar telefoonnummer?

JONAS: Je moet je eigen nummer bellen. Zij heeft jouw telefoon, remember?

SANDER: Verdomme, wat een soep! (*tikt nummer in*)

LAURA'S STEM: Hallo.

SANDER: Jouw chéri heeft een voice mail gestuurd. Hij komt tegen 7 uur naar jou thuis en je moet iets lekker klaar maken.

LAURA'S STEM: Welke chéri?

SANDER: Heb jij er zo veel? Degene die daarstraks op onze zolder was, tiens. En nu ik je toch aan de lijn heb, wil ik nog je eens beleefd verzoeken om als de bliksem mijn gsm terug te brengen. Vandaag nog!

LAURA'S STEM: Dat zal niet gaan. Om 7 uur heb ik een afspraak.

SANDER: Je kan nu toch komen.

LAURA'S STEM: Nee, want ik ben momenteel de interessante memoires aan 't lezen van een verbitterde sterrenchef die failliet gegaan is.

SANDER: Wat? Nee! Dat mag jij niet lezen! Dat is schending van de privacy! Breng godverdomme mijn gsm terug!

LAURA'S STEM: Morgen breng ik hem terug. By the way, je moet dringend je visie over vrouwen veranderen. Ze zijn niet allemaal zoals jouw ex. (*haakt in*)

SANDER: Heb je dat gehoord? Die onbeschaamde troela is mijn memoires aan 't lezen. Mijn hoogst persoonlijke gevoelens over de donkerste periode van mijn leven. En dan heeft ze nog commentaar ook.

JONAS: Eigenlijk is het ook een beetje jouw fout. De meeste mensen versleutelen hun gsm.

SANDER: Waarom zou ik mijn gsm moeten versleutelen. We zijn hier maar met ons twee. Trouwens, die van haar is toch ook niet versleuteld. Hé, maar

wacht eens! Dan kan ik ook neuzen in haar privé. *(bekijkt gsm)* Foto's. Eens kijken wat daar zoal in zit. *(scrollt door foto's)* Kijk hier! Ze heeft een hond. Een beagle. Dat vind ik een mooi beestje.

JONAS: Zij is ook knap.

SANDER: Nah. Ze straalt niks uit. Kijk eens naar haar ogen. Die zijn dof. Maar kom, staat er geen privé file in? Ah ja, hier: "Mijn blog". Dat is interessanter. *(klikt)* Hoezo wachtwoord. Hoe kan dat nu?

JONAS: Die file is versleuteld. Daar kunnen we niet aan.

SANDER: En dat is nu net een file die mij interesseert. Kan je dat wachtwoord niet kraken?

JONAS: Misschien.

(Laura's gsm tune)

SANDER: *(pakt op, bars)* Wat nu weer!

LAURA'S STEM: Monique vraagt waar je blijft. *(haakt in)*

JONAS: Och ja! Die lamp vervangen! Doe jij dat, Sander? Dan probeer ik intussen die file te openen.

SANDER: Ik hoop dat je het lukt. Want ik ben razend benieuwd naar wat die troela te verbergen heeft. *(af)*

JONAS: Eens kijken. Als Laura dezelfde fout maakt zoals heel veel mensen, dan zit tussen de gsm en het beschermhoesje een piepklein briefje... *(verwijdert beschermhoes, vindt briefje)* Bingo! Vier wachtwoorden. Je maakt het dieven veel te gemakkelijk, meisje. Als je morgen Sanders gsm brengt, zal ik je dat eens duidelijk maken.

MARIEKE: *(schoorvoetend op)* Je bent vergeten de deur op slot te doen.

JONAS: *(blij)* Marieke!

MARIEKE: Ik kom me verontschuldigen. Ik was te snel met mijn oordeel. Ik had je de kans moeten geven om het uit te leggen. En... jouw laatste woorden zijn blijven hangen.

JONAS: Ik meende wat ik zei. Ik zie je graag, Marieke. Zie jij mij ook een beetje graag?

MARIEKE: (*lacht*) Ja, maar...

JONAS: Ja?

MARIEKE: Ja MAAR!... Ik wil toch eerst weten waarom jij een advertentie plaatste op "hitsige hokjes"? Dat is toch een dating site voor geheime minnaars? Of niet?

JONAS: Ja, maar ik had geen date en Sander ook niet. Ik wou alleen mijn bed verhuren. Terwijl het eigenlijk alleen te doen was om het bezoek van die twee minnaars. Ik hoopte dat Sanders angst voor de buitenwereld daardoor wat zou verminderen. Maar het is een grandioze flop geworden.

MARIEKE: Jonas, Jonas. Sander beseft maar half hoe grootmoedig zijn vriend is.

JONAS: Hou je nu een beetje meer van mij? (*Marieke glimlacht*) Mag ik je kussen? (*Marieke knikt "ja"*)

(*Jonas en Marieke kussen*)

JONAS: Dit blijft ons geheimpje, eh?

MARIEKE: Ja natuurlijk. Mijn moeder zou het niet appreciëren dat ik verliefd ben op een drugsbaron.

SANDER: (*op*) Heb je die file al kunnen openen?

JONAS: Bijna.

MARIEKE: Ik breng morgen een volle doos tuinkruiden mee. Goed? (*af*)

JONAS: Je bent een engel.

SANDER: Heb je al eens geprobeerd met 1, 2, 3, 4? Naar het schijnt gebruiken veel mensen die combinatie.

JONAS: Ik denk dat ik met één van deze vier wachtwoorden binnen geraak. Momentje. (*tikt 1ste wachtwoord in*) Nope. Dat is het niet. (*tikt 2de wachtwoord in*) Fout. (*tikt 3de wachtwoord in*, springt op, [juicht à la Rik De Saedeleer](#)) Daar is hem! Daar is hem! Goal! Goal, goal, goal!

*(Jonas en Sander lezen samen Laura's blog. Licht dimt, Zachte muziek:
"Tristesse – Chopin")*

SANDER: Dus die Wouter is haar chef.

JONAS: Ja, de chef van de boekhouding.

SANDER: Ze vind hem wel tof, maar ze is er niet verliefd op.

JONAS: Dat kan nog komen.

(ze lezen verder)

SANDER: Haar eerst bedelven met cadeautjes en dan uit eten vragen. Ja, dat is altijd prijs natuurlijk.

JONAS: Volgens mij is ze niet zinnens om met hem iets te beginnen.

SANDER: Er gaat wel iets gebeuren, want hij neemt haar mee naar zijn appartement.

(ze lezen verder, mimen ongeloof)

SANDER: Hij heeft haar verkracht!

JONAS: En hij heeft dat gefilmd!

SANDER: Zonder dat ze het wist.

JONAS: Wat is die kerel van plan?

(ze lezen verder, mimen afgrijzen)

SANDER: Nee! Dat is potverdomme een gangster!

JONAS: Hij verplicht haar om geld van de firma te verduisteren.

SANDER: Ze moet het geld op haar rekening zetten en daarna cash aan hem bezorgen. Natuurlijk. Dan is zij de zondenbok.

JONAS: En als ze het niet doet, zet hij de filmpjes op het internet.

SANDER: Tegelijk heeft hij haar in zijn greep voor al zijn seksuele fantasieën.

(ze lezen verder, mimen medelijden)

JONAS: *(met krop in de keel)* Natuurlijk is dat meisje ten einde raad.

SANDER: Wie kan ze in vertrouwen nemen en wie kan haar helpen?

JONAS: Ons?

(Laura's ringtone)

SANDER: Dag Laura. Waarmee kunnen we je van dienst zijn?

LAURA'S STEM: Wat nu? Het geweer van schouder verandert?

SANDER: Heeft Monique weer gebeld?

LAURA: Nee. Wouter komt vanavond bij me eten. Ik vroeg me af of jij toevallig een goed recept had voor iets lekker dat snel klaar is.

SANDER: Je kan alles maken wat je gemakkelijk vindt. De saus is meestal de smaakmaker. Voor Wouter zou ik een saus maken van een gestoofde ui, vier teentjes look, een lepeltje vingerhoedskruid, wat monnikskap, een koffielepeltje azijn en als ultieme culinaire verrassing een flinke lepel arsenicum.

LAURA: Wil je hem vermoorden?

SANDER: Jij niet?

EINDE 1STE BEDRIJF

2de BEDRIJF**1ste Scene van 2de bedrijf**

(’s Anderendaags. Muziek: [“I want to to break free – Queen”](#) Sander en Jonas zijn op. Sander zit aan tafel, staart wezenloos naar gsm. Jonas is vrolijk, stoft met plumeau, playbackt Freddy Mercury, imiteert dansmoves. Stoft uiteindelijk Sanders gezicht. Muziek stopt.)

SANDER: Hé! Stop daar mee.

JONAS: Komaan joh!

SANDER: Laat me gerust. Ik ben niet in ‘the mood’.

JONAS: Stop dan wat confetti in je reet, dan is het feest bij iedere scheet.

SANDER: Ik snap niet dat jij zo jolig kan zijn, terwijl dat meisje door een hel gaat. Chantage, verplicht geld verduisteren, seksslavin tegen wil en dank. En dat in de fleur van haar leven.

JONAS: Dat klopt. Maar ga jij haar problemen oplossen? Je hebt zelf nog te veel negatieve emoties. Begin daar maar mee. Geniet meer van de vrolijke dingen.

SANDER: Zoals?

JONAS: *(guitig)* Zal ik mijn Freddy Mercury act nog eens over doen?

SANDER: *(lachje)* Laat maar zitten. Je bent zo al gek genoeg.

JONAS: Als ze straks jouw gsm terug brengt, ben jij dan Sander of Sandrine?

SANDER: Gewoon mezelf. Ze heeft immers mijn memoires gelezen. Ze weet wie ik ben.

(Marieke klopt aan)

SANDER: Wie is daar?

MARIEKE: *(off set)* Ik ben het. Marieke.

JONAS: *(blij)* Marieke! *(ontgrendelt deur)* Kom binnen!

MARIEKE: *(op met doos plantjes)* Mijn moeder had jullie tuinkruiden in de groencontainer gedumpt. Ik heb de meeste kunnen redden.

JONAS: Wow! We kunnen weer ambachtelijk kokkerellen, Sander! We gaan onze smaakpapilletjes weer kunnen vertroetelen. Marieke, jij bent een schat.

MARIEKE: Je moet ze nog wel terug in potjes planten. Heb je nog potgrond?

JONAS: Nog een hele zak. Daar zullen we eens direct aan beginnen, zie.

SANDER: Dat ga je nu toch niet doen. Je hebt net gepoetst en we verwachten bezoek.

JONAS: We zullen ze buiten in potjes doen. Heb je tijd om een handje te helpen, Marieke?

MARIEKE: Jazeker.

JONAS: Met twee is het rapper gedaan en het is dubbel zo plezant. *(giechelt)*
(Jonas en Marieke dartel af met doos naar plat dak)

SANDER: *(tot gsm)* Komaan Laura. Bel me. Zeg dat je onderweg bent.
(Lisa en Emma op)

SANDER: Buiten! Eruit!

EMMA: Mogen we eerst niet zeggen wat we komen doen?

SANDER: Als je je woorden eerst proeft voor je ze uitspuugt wel.

EMMA: Ik heb een schets gemaakt.

LISA: Van de raket.

EMMA: Zo moet ze er uit zien. *(geeft schets)*

SANDER: Dat ziet er goed uit. Begin er maar aan.

EMMA: Ik? Nee, nee. Jullie maken die raket. Exact zoals ik ze getekend heb.

LISA: Maar dan veel groter.

SANDER: Dat is jouw huiswerk. Daar moet je ons niet mee komen lastigvallen.
En nu: ingerukt.

EMMA: Zo gaat de vlieger niet op, makker. Jullie maken die raket of wij vertellen onze moeder over jullie plantage achter dat deurtje daar. Dat had ze gisteren niet goed begrepen.

LISA: Ze heeft de verkeerde planten meegepakt.

SANDER: (*tiert*) Doe wat je niet laten kunt, astrante kiekens! Het kan me niet schelen! Ik laat me niet chanteren. Jullie zetten hier geen voet meer binnen en jullie moeder kan ook de pot op. Wij huren deze zolder, mét de bijhorende privacy. Onder mijn ogen onderuit, valse trienen. Maak jullie moeder wijs wat je wilt. Kruip in haar kont, maar laat ons gerust.

JONAS: (*op*) Wat is hier aan de hand?

SANDER: Die twee heksen komen weer ambras maken.

JONAS: Gaat het nog altijd om die raket?

EMMA: Ja. En nu is het erop of eronder. Ofwel maken jullie die raket, ofwel wordt jullie cannabisplantage met de grond gelijk gemaakt.

MARIEKE: (*op*) Welke cannabisplantage?

EMMA: Wat doe jij hier?

MARIEKE: Dat zou ik aan jullie ook kunnen vragen.

LISA: (*naïef*) Emma komt haar huiswerk uitbesteden.

SANDER: Uitbesteden? Ons bedreigen, judassen, pesten en chanteren, ja. Jullie moeten niet meer studeren. Jullie kunnen direct bij de maffia gaan solliciteren.

EMMA: (*tot Marieke*) Het enige wat ik wil, is dat jullie die raket maken. Jullie zitten hier toch dagenlang te niksen. Dan kunnen jullie beter iets nuttig doen.

MARIEKE: Ho, ho! Wat zij met hun tijd doen, zijn jouw zaken niet. En een schoolopdracht moet je zelf maken.

EMMA: Ik kan het niet! En dat moet volgende week af zijn of ik ben gebuisd.

MARIEKE: Dan zal je het jaar moeten overdoen.

EMMA: Nee. Ik ben lang genoeg tegen mijn goesting naar school geweest. Ik moet slagen. Zoals mijn vriendinnen die een vader hebben die hen helpt met hun knutselwerken.

MARIEKE: Dat is nog geen reden om deze heren lastig te vallen. Om een diploma te bekomen, moet je zelf hard werken.

EMMA: Jij moet mij de les niet spellen. Want jij bent niet veel beter. Weet ons moeder dat jij hier bent? En wat je hier doet? Want ik heb wel gezien langs waar je binnen gekomen bent. Koosjer is dat niet, eh zus? Ons moeder zal niet mals zijn als ze weet dat jij mee heult met deze twee drugsbaronnen.

LISA: *(kijft met vingertje)* Dan ben jij een drugsbarones.

MARIEKE: Je bent onredelijk, Emma.

EMMA: Alsof jij zo heilig bent. Stiekem bij deze mannen op bezoek komen. Om te helpen? Ammehoela. Ik heb mijn ogen niet in mijn zak zitten. Eén van deze luieriken kijkt naar jou alsof je een chocolade paashaas bent. Wat doe je hier dan? Met je gat draaien? Uit de kleren gaan? Er zijn veel pikante opties die ons moeder zullen interesseren. Een armoedzaaier is niet bepaald wat ze voor jou voor ogen had.

MARIEKE: *(het wenen nabij)* Emma, je bent een kreng.

SANDER: Ah, je weet het!

EMMA: *(tot Marieke)* Maar we kunnen alsnog overeen komen. Jij overtuigt die twee zolderratten om een raket te maken. Of je maakt zelf een raket. Mij ook goed. Als ik ze tegen volgende week maar heb. En dan heb wij hebben niks gehoord of gezien. Kom Lisa, we gaan pingpongen.

LISA: Jeuj!

(Emma en Lisa af, Marieke weent, Sander vergrendelt de deur)

JONAS: Kom Marieke, niet wenen.

MARIEKE: Ze is zo oneerlijk. Zo egoïstisch.

JONAS: Ik weet het.

(gsm tune van Laura, tijdens telefoongesprek van Sander troost Jonas minzaam zijn Marieke.)

SANDER: Hallo.

STEM VAN LAURA: Ik ben onderweg.

SANDER: Je mag niet bellen in de auto.

STEM VAN LAURA: Ik heb me aan de kant gezet. Er kwam een oproep binnen van Monique.

SANDER: Wat nu weer.

STEM VAN LAURA: Je moet als de bliksem het plafond in haar slaapkamer gaan herstellen. Er is een grote scheur in. Haar dekbed ligt vol brokken kalk.

(Jonas en Marieke schrikken)

SANDER: Ik zal het doorgeven. Moet je nog ver rijden?

STEM VAN LAURA: Nog vijf minuutjes en dan ben ik er.

SANDER: Ok, tot seffens. *(haakt in)*

JONAS: Een scheur in het plafond van haar slaapkamer? Zou onze hof te zwaar zijn?

SANDER: Welnee. Gebarsten pleisterwerk komt in ieder huis voor.

MARIEKE: Maar brokken kalk op het dekbed? Is dat normaal? Ik moet gaan kijken. Bij zo'n malheur is mijn moeder in alle staten.

(Marieke maakt de deur los, af)

JONAS: Wacht! Ik ga mee!

SANDER: Wacht eens even. *(draait deur op slot)* Ben jij verliefd op Marieke?

JONAS: We wilden het nog een tijdje stil houden.

SANDER: Aha! Het is wederzijds.

JONAS: Ja.

SANDER: Met andere woorden: ik ga mijn vriend verliezen.

JONAS: Maar nee! Wij blijven vrienden!

SANDER: Vrienden, terwijl jij tot over je oren verliefd bent? Dat is hetzelfde als: jouw hond is dood, maar je mag hem nog wel een tijdje houden.

JONAS: Je ziet het weer veel te donker in. Ik blijf immers bij jou. En Marieke is een extra lichtpuntje. Ook voor jou. Zij is ook begaan met jouw situatie. En ze zal er alles aan doen om je te helpen.

SANDER: Eerst zien en dan geloven.

(de bel gaat)

SANDER: Dat zal Laura zijn.

JONAS: Ik laat haar wel binnen. Ik moet toch beneden zijn om het plafond te repareren. *(ontgrendelt deur)*

SANDER: Maar dan ben ik alleen met Laura.

JONAS: Volgens mij lust ze geen mensenvlees. *(af)*

SANDER: *(ijsbeert)* Ik weet niet meer hoe ik mensen moet ontvangen. Het is zo lang geleden... Moet ik haar jas aannemen? Misschien heeft ze geen jas aan... Haar stoel bijschuiven, dat mag ik niet vergeten... En iets aanbieden... De deur! Ik moet de deur open zetten!...

LAURA: *(op)* Amai! Volgens mij hadden ze in de Action weer rijbewijzen in de aanbieding. Want wat een idioten op straat, zeg!

SANDER: Daar kan ik niet over meepraten.

LAURA: Nee, jij blijft op jouw zolder. Ik heb jouw verhaal gelezen. Wat een puinhoop, eh? Ah! Daar is mijn gsm. *(gaat ongevraagd zitten, neemt gsm, guitig)* Ik heb hem enorm gemist. Ik ben zo iemand die op haar telefoon kijkt om te zien hoe laat het is, maar dan eerst haar Whatsapp en Facebook checkt en uiteindelijk nog niet weet hoe laat het is.

SANDER: Voor iemand die gechanteerd wordt, kom jij wel onbezorgd over.

LAURA: Aha! Jij hebt mijn blog gelezen. Toen je beleefder begon te telefoneren, vermoedde ik al zoiets. Nu ja, ik heb jouw schrijfsels ook gelezen. We staan quitte. En wat mijn onbezorgdheid betreft, wat moet ik anders doen? In zak en as gaan zitten zoals jij? Ik laat die klootzak niet toe om alles te verpesten. Tussen de verplichte bullshit zijn er adempauzes. En daarin wil ik mezelf zijn.

SANDER: Dat is moedig.

LAURA: Ik heb in 't begin ook geweend, gevloekt en me afgesloten, hoor. Maar bij familie, vrienden en collega's herontdekte ik de zorgeloze momenten. Sedertdien ben ik bij Wouter het tam konijn en zonder Wouter de levenslustige mezelf. Dat is draaglijker dan wat jij doet, hoor. Ben je het zolder-zitten nog niet beu?

SANDER: Ik voel me hier veilig.

LAURA: Maar je blijft jezelf wel vergiftigen met negatieve gedachten. Zo geef je geluk geen kans, man. Je moet naar buiten. Mensen zien.

SANDER: Dat zegt Jonas ook.

LAURA: En hij heeft gelijk. Een schip is wel veilig in de haven, maar daar dienen schepen niet voor.

(Jonas op)

SANDER: Is het plafond nu al gemaakt?

JONAS: Er was geen Knauf (gips). Dat moest ze eerst nog gaan kopen.
(vergrendelt deur) Jullie zitten hier zo droog. Heeft Sander nog niks aangeboden om te drinken?

SANDER: Dat ben ik vergeten.

JONAS: Wat mag het zijn, jongedame? Koffie of thee? Of ben jij van de generatie die alleen de Wifi-code wil?

LAURA: Thee graag. Heb je toevallig nog verse munt? Als ik me niet vergis, stond er vorige keer daar op dat schab een potje munt.

JONAS: Dat potje staat nu buiten. Even geduld. Ik maak zo meteen een heerlijke kopje muntthee voor jou. (*zet waterkoker op*) En hebben jullie al kennis gemaakt?

SANDER: Dat was niet nodig. We hebben immers mekaars dagboeken gelezen.

LAURA: Er is nog één ding dat ik niet snap. Waarom was jij Sandrine? Ben jij tijdens je quarantaine uit de kast gekomen? Als dat zo is, moet je dringend iets aan je smaak doen, Sandrine. Dat outfitje was wel écht passé.

JONAS: (*lacht, tot Sander*) Hoor je dat, "schat"? We moeten gaan shoppen. (*af naar plat dak*)

SANDER: Ik wou niet herkend worden. Meer moet je daar niet achter zoeken. En wat ga jij doen? Je kan je toch niet je leven lang door die crimineel laten manipuleren.

LAURA: Och, ik overleef het wel. In het slechtste geval in de gevangenis. Wat in principe overeenkomt met jouw situatie. Het enige verschil is dat jij jezelf opsluit en voor mij zal een cipier de deur dicht houden.

(*JONAS op met muntplantje, bereidt thee*)

SANDER: Kunnen wij daar niks aan doen? De compromitterende foto's verwijderen, bijvoorbeeld?

JONAS: 't Is niet omdat ik Laura's file open kreeg, dat ik een volleerde hacker ben, eh Sander. (*tot Laura*) By the way, het is niet verstandig om je wachtwoorden bij je gsm te bewaren.

SANDER: Waar zijn die foto's eigenlijk?

LAURA: Versleuteld in zijn cloud. Maar dat is het probleem niet. Met die foto's heeft hij mij in het begin gechanteed en moest ik voor hem geld naar mijn rekening versluizen. Nu houdt hij mij onder de knoet met de bedreiging mij aan te geven. Want hij verduistert geen geld. Ik doe dat, snappie? Ik zit tot mijn nek in de shit.

JONAS: (*serveert thee*) Dan mag je zeker je kop niet laten hangen.

SANDER: En wat als je onderduikt? Je kan bijvoorbeeld hier komen wonen.

LAURA: En bij een van jullie komen liggen in zo'n hitsig hokje? Nee, dank je.

SANDER: Wij kunnen ook verhuizen naar iets gerieflijker.

JONAS (*zet grote ogen op, checkt met vingers beide oren*) Ik hoor precies niet goed. Gaan wij verhuizen? Joehoe! (*zingt en danst vrolijk op refrein van "Ik heb een huis met een tuintje gehoord"*) "Ik heb een huis met een tuintje gehoord - falderi faldera. Gelegen in een gezellige buurt - falderi faldera. En als ik dan naar mijn groentetuin kijk, voel ik me net als een koning zo rijk. Falderi faldera."

(Jonas swingt met Laura tijdens een bis-nummertje, Sander kijkt glimlachend toe.)

JONAS: Ik zie het helemaal zitten. Nog een beetje brainstormen en we zijn weer allemaal gelukkig.

LAURA: Mooie dromen maken altijd gelukkig, Jonas. Maar onderduiken is voor mij geen oplossing. Dan geeft Wouter me aan bij de politie en ben ik nog voortvluchtig ook.

SANDER: Wat als hij een bekentenis aflegt?

LAURA: Dat zal hij nooit doen.

SANDER: We kunnen hem dwingen. Stel dat we Wouter hier uitnodigen.

LAURA: Hij was niet echt enthousiast over jullie locatie, hoor.

SANDER: En als we er een etentje aan koppelen?

JONAS: Een vijf-sterren menu! Dat slaat hij zeker niet af.

SANDER: Wij zijn tenslotte sterrenchefs.

LAURA: (*plagend*) Ah! Sandrine komt niet.

SANDER: (*glimlacht*) Die heeft niks fatsoenlijk om aan te trekken. (*Laura lacht*) Maar ik ga me wel vermommen. Ik wil niet dat Wouter mij herkent.

JONAS: Er komt schot in de zaak. Volgende stap. Tijdens het diner serveren we aperitieven, zware wijnen en pousse-café's tot hij van de kaart is. En dan

laten we hem schuld bekennen. We filmen dat. Et voilà! Mission accomplished.

LAURA: Wat als hij het niet wil bekennen?

JONAS: Dan bedreigen we hem.

LAURA: Met een houten lepel?

JONAS: We kopen een revolver.

LAURA: Waar ga jij discreet een revolver kopen?

JONAS: Bij bol dot com?

LAURA: Nee, nee. Geen cowboytoestanden. En ook geen film. Een bekentenis onder invloed wordt sowieso van tafel geveegd.

SANDER: En een schriftelijke bekentenis?

LAURA: Dat zou ideaal zijn. Maar hoe krijg je dat gedaan?

SANDER: Met de truc die mijn ex gebruikt heeft om mij kaal te plukken: met ouderwets maar nog altijd efficiënt carbonpapier. Op de bovenste pagina iets onbenullig laten tekenen— een petitie of zoiets - en door het carbonpapier is dan tegelijk de onderliggende bekentenis getekend.

LAURA: Dat lijkt me geen slecht idee. Weinig risico's. En als het mislukt, zijn er nog geen potten gebroken.

JONAS: En de naaktfoto's? Wat doen we daar mee?

LAURA: Afblijven, curieusneus! Die kunnen als bewijs dienen.

SANDER: Dus, we gaan er voor?

LAURA: Ik zie het wel zitten.

SANDER: Ok. Ik zorg voor een menu om duimen en vingers af te likken. Jonas, jij nodigt Wouter en Laura uit via hitsige hokjes voor een gratis diner om het verstoord kameren goed te maken.

JONAS: *(blij om Sanders herwonnen daadkracht)* Ja chef.

SANDER: Wacht tot ik het menu af heb, dan kan je dat meesturen.

JONAS: Ja chef.

SANDER: *(tot Laura)* Zorg jij voor de petitie en het onderliggend document?

LAURA: Ja chef.

SANDER: Laat al enkele mensen de petitie ondertekenen. Dan lijkt het echt.

LAURA: Ja chef. En waarover moet de petitie gaan, chef?

SANDER:... Euh...

JONAS: Wat denk je van: "Verplicht biologische groenten in alle restaurants"?

Als we verhuisd zijn en ik heb een hof, word ik tuinder. Als dan de petitie aanvaard wordt, kan ik nog een graantje meepikken.

SANDER: Het is een nep petitie, Jonas.

LAURA: Maar Jonas staat wel achter het concept. Hij zal de petitie enthousiast kunnen aanbieden, zonder achterdocht te wekken.

JONAS: Ik zal Wouter bidden en smeken om te tekenen. Desnoods op mijn blote knieën.

SANDER: Dan moeten we alleen nog een datum afspreken voor onze gastronomische vergelding. Wat denk je? Volgende week vrijdag?

(Laura knikt opgetogen)

JONAS: *(met militaire groet)* Aye aye sir!

LAURA: Jullie zijn de gekste kerels die ik ooit ontmoet heb, maar ook de liefste. Als dit plan lukt, sta ik eeuwig bij jullie in 't krijt. *(tot Jonas)* Ik breng in de loop van de week een clipboard met de petitie en schuldbekentenis. *(kust Jonas, tot Sander)* Bedankt voor je empathie en alle moeite om mijn leven op de rails te krijgen. Ik geloof in jou. *(kust Sander, dan af)*

(Beide mannen staan perplex. Muziek: Refrein van ["Want zij gelooft in mij – André Hazes"](#). Doek)

Einde 1ste scène van 2de bedrijf

2de scène van 2de bedrijf

(Vrijdag, een week later. Sander en Jonas dragen een witte kookschort. Sander kookt en bakt aan het elektrisch vuur, Jonas dresseert aan de werktafel. Muziek stopt. Tip: verberg eventuele onhandigheid aan de werktafel – zoals professioneel hakken en snijden – met bv. potten en flessen.)

JONAS: De amuses zijn klaar, chef.

SANDER: Die mogen in de ijskast.

JONAS: *(zet hapjes in ijskast)* Begin ik aan de soep?

SANDER: Die is al klaar. Alleen de amandelen nog fijn hakken en met een scheutje olijfolie kort roosteren. Daarna nog een handvol gesnipperde salie er bij en eventjes meebakken. Dat mag dan straks in de soep.

JONAS: Okido. *(hakt en snijdt)* Toch leuk, weer zo samen kokkerellen.

SANDER: Ik hoop alleen dat ik lang genoeg stressbestendig zal zijn.

JONAS: Dat komt wel goed.

SANDER: Waar blijft Marieke? 't Is stilaan tijd om de tafel te dekken.

JONAS: Ze zal er seffens wel zijn. Nog een geluk dat we daar op tijd aan gedacht hebben. Wouter zou het raar gevonden hebben als er geen Sandrine was. Hij was vorige week aan 't moeite doen om u binnen te doen, weet je dat?

SANDER: Ja, ik weet het.

JONAS: Enfin, vandaag zal ik tenminste zonder gêne tegen haar "schat" kunnen zeggen.

(Gsm belt - nieuwe ringtone: "zij gelooft in mij" Sander kijkt naar het scherm)

SANDER: 't Is Monique. Laat maar bellen. Wij hebben geen tijd voor klusjes.
(Sander kookt verder, Jonas dekt de tafel. gsm geluid stopt)

JONAS: By the way, er is nog één ding dat je zou moeten weten.

SANDER: Kom me niet vertellen dat we iets vergeten zijn.

JONAS: Nee, nee. Het is een... een neveneffect.

SANDER: Kom terzake!

JONAS: Wouter was enthousiast over de uitnodiging. Vooral over het menu en de bijhorende wijnen. Zo'n geste had hij niet verwacht.

SANDER: Kom te zake!

JONAS: Hij wil tussendoor een wip met Laura.

SANDER: Godverdomme de smeerlap!

(gsm tune, Jonas kijkt naar het scherm)

JONAS: *(kleintjes)* 't Is Monique. Laten gaan, zeker?

SANDER: We moeten verhinderen dat hij met Laura in bed duikt, Jonas. Dat kan ik niet laten gebeuren. Die smeerlap moet zijn poten thuis houden of ik maak hem kapot.

JONAS: Ik kijk mee uit. Beloofd. Maar pak nu je potten, pannen en arbeidsvreugde terug op. Je bent nu goed bezig. Je bent zelfs al creatief bezig geweest, heb ik gemerkt.

SANDER: Wat bedoel je?

JONAS: Dat daar! In de kleerkast.

SANDER: Och, ik kan al een hele week niet slapen. Wat kon ik anders doen?

(Marieke klopt aan)

JONAS: Wie is het?

MARIEKE: Ik ben het, Marieke.

JONAS: *(ontgrendelt deur)* Dag schat! Ik ben superblij dat je er bent.

(Jonas kust Marieke, vergeet de deur vast te maken! Sander gaat verder koken.)

MARIEKE: Dus ik ben vandaag Sandrine, de gastvrouw.

JONAS: En mijn echtgenote. (*giechelt*) Jouw belangrijkste taak is non-stop Wouters glas bijvullen. Zelfs al is het nog halfvol. Het is de bedoeling dat hij zo rap mogelijk zat wordt. Het zou kunnen dat ik je tussendoor lief vraag om te helpen afruimen of afwassen. Maar normaal gezien doen Sander en ik dat.

MARIEKE: Dat lijkt me een eenvoudige opdracht.

JONAS: Wel goed opletten als je iets tegen Sander wil zeggen. Die heet straks: Bork. Maar je mag hem ook met “chef” aanspreken.

MARIEKE: Ik zal hem “chef” noemen.

JONAS: Dan mag je je nu omkleden. Je outfitje hangt hier. (*opent linkse deur van kleerkast*)

(*Monique kijvend op, Jonas duwt Marieke snel in de kleerkast*)

MONIQUE: Ik heb al twee keer gebeld. En jullie pakken niet op. Ik heb dringend hulp nodig. Mijn pompbak is verstopt. Het water doet nog wel “bloop, bloep, bloep”, maar het loopt niet weg. Dat moet direct gemaakt worden, want zo kan ik mijn huishouden niet doen. Ik kan mijn pompbak niet missen. Allee vooruit! Sta daar zo niet te staan. 't Is dringend!

SANDER: (*ijzig kalm*) Beste Monique. Ik zou me kunnen verontschuldigen, of jou beleefd meedelen dat wij vandaag wegens omstandigheden niet ter beschikking kunnen staan. Maar eigenlijk, in jouw geval, hoef ik niet alles te verklaren. Je zal het hier mee moeten doen. (*steekt middenvinger op*)

MONIQUE: (*verontwaardigd*) Ho! Maar dat pik ik niet. Dat is er over! Daar ga je nog spijt van krijgen. Jullie gaan meer huur betalen. Wat zeg ik? Ik verdubbel de huur. Wat denken jullie wel, leeglopers! Nietsnutten! Dat laat ik niet zo maar gaan. Daar dragen jullie de gevolgen nog van. (*af*)

JONAS: Zou ze echt de huur verdubbelen?

SANDER: Het maakt niet uit. Wij gaan toch verhuizen. (*vergrendelt deur*)

JONAS: Gaan wij verhuizen? Echt?

SANDER: Yep. Maar het is nu niet het moment om daarover te fantaseren. Haal Marieke uit die mufte kast en begin de tafel te dekken. *(naar kookpotten)*

JONAS: *(opent kleerkast)* Gaat het, schat?

MARIEKE: *(op)* Pfew! 't Was daar wel muf.

JONAS: Sorry.

MARIEKE: Geef niet. 't Was voor het goede doel. *(knipoogt)* Welk toiletje moet ik aantrekken?

JONAS: *(neemt 60s outfit)* Dit.

MARIEKE: Ga jij mij nog wel graag zien met zo'n gedateerd outfitje?

JONAS: Marieke. Al liep je rond in een patattenzak, dan nog vond ik je het mooiste en liefste meisje van de hele wereld.

(ongemerkt wordt geprobeerd om de deur te openen)

SANDER: Gaat het daar zo'n beetje?

JONAS: Kom, ga je snel omkleden in mijn alkoof.

(Er wordt een brief onder de deur geschoven)

MARIEKE: Wacht even. Iemand schuift een brief onder de deur. *(Marieke ontgrendelt de deur, roept)* Ik heb je wel gezien, Emma! Kom maar terug! *(geeft brief aan Jonas)*

(Emma op)

JONAS: *(leest brief)* "Aan de twee huurders. Ten eerste wil ik u laten weten dat ik deze boodschap met mijn middenvinger typ. *(Sander grinnikt)* Ten tweede De raket moet vanavond om 20 uur af zijn, of er volgen wraakacties. Ten derde: Dit is jullie laatste kans. Emma".

MARIEKE: Ben jij op je kop gevallen? Dit is chantage! Met deze brief kunnen deze heren naar de politie gaan. Jij hebt het recht niet om van hen iets te eisen.

EMMA: Ze moeten voor ons moeder klusjes doen, dan kunnen ze dat voor mij ook. En jij moet je daar niet mee bemoeien. Dat is mijn zaak.

MARIEKE: Het is jouw schoolopdracht. Jij moet dat maken en niemand anders. En daar ga je nu aan beginnen.

EMMA: Ik weet niet hoe ik er moet aan beginnen. Trouwens, zij hebben het karton om dat te maken.

SANDER: Ach ja, dat karton. Dat ligt in de kleerkast, in de rechtse deur. Neem het maar mee. *(tot Emma)* Allee vooruit!

(Emma opent boos de kleerkast, is dan verbaasd, neemt kartonnen raket uit de kleerkast)

SANDER: Je verdient het eigenlijk niet. Je hebt alleen geluk dat ik niet goed kon slapen en dat ik voor mezelf wat vriendelijker aan 't worden ben. Dat is misschien iets waar jij ook kunt aan werken. Je kan geen lief meisje worden als je jezelf niet graag ziet.

EMMA: Is dan nu alles vergeten en vergeven?

SANDER: Ho, ho. Ik ben geen biechtvader en ik heb ook geen Alzheimer. Je hebt ons behoorlijk op stang gejaagd.

MARIEKE: Je kan op z'n minst je excuses aanbieden.

EMMA: *(aarzelt, stamelt)* Sorry. Voor alles.

SANDER: Allee vooruit! Neem je raket mee en tuimel er niet mee van de trap. Het zou zonde zijn van de raket.

EMMA: Ik zal voorzichtig zijn. *(tot Marieke)* Van mij mag jij hier komen vrijen, hoor. Maar ik heb het daarnet wel aan ons moeder verteld. En dat van de hof op het dak ook. *(vertrekt met raket, roept)* Sorry! *(af)*

JONAS: *(vergrendelt deur)* Damn! Gaat jouw moeder heel kwaad zijn op jou? Op mij mag ze duvelen zoveel ze wil. Dat raakt me niet. Maar jij mag de dupe niet zijn.

MARIEKE: Maak je geen zorgen, Jonas. Ik sta mijn mannetje wel.

SANDER: Kom mannekes, wij moeten voortdoen. De klok tikt.

(Marieke af in alkoof. Sander dresseert het voorgerecht, Jonas verzorgt verder de tafel)

JONAS: Wanneer moet ik de petitie onder die kerel zijn neus schuiven?

SANDER: Hij moet zat zijn, maar niet zo zat dat hij niet kan tekenen. Ik schat dat het zo ergens tussen het hoofdgerecht en het nagerecht zal zijn.

JONAS: Dat zou wel eens kunnen. Ik weet nog dat flinke zuipers het na het hoofdgerecht warm krijgen, dan trekken ze hun vest of plastron uit en maken het bovenste hemdknoopje los. Misschien moeten we daar op letten.

SANDER: *(zet voorgerecht in ijskast)* Ziezo. De voorbereidingen zijn klaar. Tijd om me te gaan vermommen. *(af in alkoof)*

(de bel gaat)

JONAS: *(zenuwachtig)* De bel gaat!

SANDER: *(vanuit alkoof)* Ik heb het gehoord. Ga maar open doen. Ik ben zo klaar.

(Jonas slaat een kruisteken, ontgrendelt deur, dan af. Muziek: [Swedish Chef van de Muppets](#) van 1:25 tot 2:04. Sander op tijdens muzikaal intermezzo, met wiebelende koksmuts, roze strikje en carnavalsbril met zware wenkbrauwen, snor en dikke neus. Vult twee glazen champagne. Muziek stopt.)

MARIEKE: *(op in 60s outfit, merkt Sander)* Oh my God! Mag ik lachen?

SANDER: Natuurlijk. Jij moet vriendelijk zijn. Ga met deze glazen champagne al maar aan de deur staan.

(Jonas, Laura en Wouter met herentasje op)

JONAS: Kom binnen. Sandrine en ik zijn blij dat jullie onze uitnodiging aanvaard hebben. *(vergrendelt deur)*

WOUTER: *(grist glas champagne weg)* Wie is dat? *(duidt op Sander)*

JONAS: Mag ik u voorstellen? Mijn vriend Bork. Hij is ook hobbykok. Alleen is hij een beetje beter dan ik.

SANDER: *(schudt hoofd zodat koksmuts wiebelt)* Een beetje.

JONAS: Ik heb zijn vaardigheid erbij gehaald om jullie een uniek gastronomisch hoogstandje te kunnen aanbieden.

LAURA: *(tot Marieke)* Mag ik een glas water, alstublieft?

MARIEKE: Natuurlijk.

JONAS: Zet u! Zet u! *(houdt stoelen voor)*

WOUTER: Een sterrendiner op een zolder. Lachwekkend. Maar hoe zot het ook is, een gratis maaltijd laten wij niet schieten, nietwaar mijn appelmoezeke?

LAURA: Nee.

WOUTER: *(intiem tot Laura)* En voor een wip moeten we niet ver lopen.

LAURA: Nee.

(Marieke serveert glas water)

WOUTER: Nee, nee. Mijn appelmoezeke drinkt vandaag ook champagne. *(tot Laura)* Al moet ik het er met een trechter ingieten. Jij gaat 'los' vandaag. *(drinkt, stomende woede bij Sander, Laura nipt van champagne.)*

JONAS: *(serveert amuses)* Om de smaakpapillen op gang te brengen, maakten wij een trioetje van zeevruchten. Van links naar rechts: een hapje van mascarpone, geschaafde bloemkool uit eigen biologische tuin en kreeftenfonds; een schaaldierensoepje met biologisch geteelde venkel en curry; en een luchtige mousse van krab met een vleugje cognac. De bijhorende wijn is een volle en rijke Chardonnay met een eikenhouten rijping. Smakelijk.

LAURA: Het ziet er lekker uit.

WOUTER: Bwa. Dat zijn fotogenieke 3D miniatuurtjes, waarvan je nooit weet welke smaak je mag verwachten. En iets onvoorspelbaar is niet mijn dada.

(Marieke serveert Chardonnay, Wouter proeft – Laura doet teken: slechts een bodempje. Marieke wil Wouters champagneglas weghalen, Wouter slaat op haar hand.)

WOUTER: Hela, hola! Dat is nog niet leeg! *(drinkt champagneglas leeg)* Nu mag je het mee pakken. *(tot Laura)* Begin er maar aan, hoor. Met er naar de kijken, kan je je buik niet vullen.

(Wouter eet de hapjes snel op, drinkt wijn (Marieke vult bij), kijkt dan chagrijnig naar Laura die aan het tweede hapje begint, tokkelt ongedurig op tafel.)

WOUTER: Als ik er vroeger zo lang over deed om drie hapjes te eten, moest ik met mijn bord in de gang gaan staan.

LAURA: Ik eet niet, ik proef.

WOUTER: Proef dan maar wat rapper, want ik wil eten. *(drinkt wijn, Marieke vult bij)* Hé ober! Wat is het volgend gerecht?

JONAS: Het voorgerecht is carpaccio van rode tonijn, geparfumeerd met gegrilde sesamololie en yuzu, overgoten met een crème van avocado en biologisch gekweekte koriander.

WOUTER: Voor mij moet die poespas er niet bij. Carpaccio alleen is genoeg.

(boze reactie van Sander die net de carpaccio afwerkt)

JONAS: Maar 't is de "poespas" die het gerecht subliem maakt. Het streelt de zinnen als een driedaags verblijf in de hemel, op de stoel naast God de Vader.

WOUTER: Voor goddelijk genot zorgt mijn tafelgenote straks wel, nietwaar mijn appelmoezeke. *(Laura kijkt boos)* Oei! Het is precies mijn pompelmoezeke vandaag. Hoe dan ook, voor mij geen olie en geen saus op de carpaccio. *(drinkt wijn)*

JONAS: De klant is koning.

(Sander, allengs opgefokt, drumt met pollepels op de kookpotten. Allen kijken op. Sander herpakt zich.)

SANDER: *(grijnst)* Sorry. Ik vond dat er wat muziek bij mocht. Muziek verzacht de zeden, nietwaar? *(neuriet of zingt gemaakt vrolijk lalala op "theme van de Swedish chef")*

WOUTER: Wel ja, waarom niet? *(tikt met mes op het ritme van Sanders gezang de glazen)*

MARIEKE: *(ruimt hapjes af)* Heeft het gesmaakt?

WOUTER: 't Was niet slecht. Maar wel "bakkes getreiter". Het kon allemaal in mijn holle tand.

MARIEKE: Had u graag een tandenstoker?

WOUTER: He, he! Madame Sandrine is pittig. Met jou wil ik wel eens een avondje willen doorbrengen. Liefst Full Monty. *(drinkt wijn)*

JONAS: *(serveert, koel)* De carpaccio van rode tonijn. Voor mijnheer zonder "poespas", voor de juffrouw mét "hemelse poespas". *(Marieke schenkt witte wijn)* De begeleidende wijn is een Hongaarse Tokajer. Ik breng nog enkele broodjes. Smakelijk.

WOUTER: *(neemt tube mayonaise uit zijn herenhandtasje)* Van al die vreemde, zogezegde culinaire sausjes krijg ik de turista. Gelukkig ben ik er altijd op voorzien. Er gaat niks boven de lekkere, authentieke Vlaamse mayonaise. *(spuit mayo op zijn carpaccio)* Jij ook wat mayonaise, mijn appelmoezeke?

LAURA: Nee, dank u.

(Jonas en Marieke houden Sander tegen die Wouter wil aanvallen)

WOUTER: A las vostras, ober, Sandrientje en grote Smurf! We gaan het laten smaken. *(drinkt wijn, Laura eet, Marieke vult wijn bij)*

WOUTER: En? Wat zegt de rode tonijn?

LAURA: Niks. Hij is dood.

WOUTER: Wat zijn we grappig vandaag. *(proeft van tonijn)* Ja, het is te eten. Maar de portie is weer aan de kleine kant. *(knipt met de vingers, roept)* Garçon!

JONAS: Waarmee kan ik u van dienst zijn?

WOUTER: Als ik honger heb – en dat heb ik nog altijd – wil ik mijn maag vullen. Maar op het tempo waarop geserveerd wordt en met deze kleine porties, blijf ik honger hebben. Dus, wind die grote Smurf met zijn snor en kaduke muts wat op en laat het vooruit gaan.

JONAS: Jazeker, mijnheer.

(Muziek: [Yaketee sax](#)) Allen acteren snel, als in versnelde film. (extra effect met stroboscoop) Marieke vult voortdurend Wouters glas, Wouter en Lauren eten, Wouter drinkt, Sander kookt, Jonas en Sander dienen op en ruimen af. Na deze snelle scène zijn soep en hoofdgerecht geserveerd en staan er vier lege wijnflessen op de werktafel. Muziek fade out. Wouter is dronken. Vanaf nu lalt hij, wat stilaan verergert.)

WOUTER: *(lalt)* Amai moezeke, uw thermastaat staat zo hoog. 't Is hier potverdekke warm. *(doet vest uit en/of trekt das los)*

SANDER: *(tot Jonas)* De petitie! Nu!

JONAS: *(bang)* Nu?

SANDER: Een beter moment komt er niet.

(Jonas haalt klembord uit zijn alkoof)

WOUTER: Hé, hobbykoks! Ik wil voor het dessert van bil gaan. De natuur roept! Of heb ik hoog water, dat kan ook. Ik voel het verschil niet meer.

JONAS: *(op met klembord, tot Sander)* Niet kwaad zijn als ik het verpest, eh? *(is duidelijk zenuwachtig)*

MARIEKE: Zal ik het doen?

SANDER: Jij?

MARIEKE: Ik heb ervaring met zo'n mannen. Als vrouw en als verkoopster.

JONAS: *(geeft petitie aan Marieke)* Ja, doe maar, lieve schat. Ik geloof in jou.

WOUTER: Wat is het nu, hoog water of goesting, Charel?... Weet je wat, moezeke? We gaan naar de wc. Dan kunnen we desgevallend de twee zaken afhaspelen. Kom.

MARIEKE: Zou ik u iets mogen vragen, mijnheer?

WOUTER: Sandrine, schoon madam. Jij mag me alles vragen, behalve mijn geld.

MARIEKE: Zou je onze petitie willen tekenen, alsjeblieft? Het is voor de Vereniging van Vlaamse Tuinders. Wij willen dat de Vlaamse restaurants uitsluitend biologische groenten gebruiken.

WOUTER: Een petitie tekenen? Nu had ik van jou een heel andere vraag verwacht, poppeke.

MARIEKE: *(lief)* Dat kan misschien nog komen.

WOUTER: Ho! Ze is meegaand. Dat opent perspectieven.

MARIEKE: Zullen we beginnen met de petitie? Naam en woonplaats in dit vakje, en daar een handtekening.

WOUTER: Moet dat? Ik moet dringend naar de wc.

MARIEKE: Het staat je uiteraard vrij om al dan niet te tekenen. Maar je helpt er de Vlaamse Tuinders mee en ik zou het enorm appreciëren.

JONAS: Het is voor een goed doel.

WOUTER: Kom er niet tussen, garçon. Jij moet grote Smurf achter zijn vodden zitten. Wij hebben nog geen dessert gehad. *(tot Marieke)* Het gaat hier niet vooruit, het gaat hier niet vooruit!

MARIEKE: Ik zal tegen de chef zeggen dat hij haast moet maken. Maar wil je eerst deze petitie tekenen?

WOUTER: Een petitie voor biologische groenten. Dat is eigenlijk belachelijk.

MARIEKE: Minder belachelijk dan een petitie om te eisen dat politieagenten sneakers moeten dragen met blauwe lichtjes.

WOUTER: Ha, ha, ha, Sandrinneke, wij twee moeten eens daten. Ik denk dat wij samen veel plezier kunnen maken. Volgens mij ben jij mijn perfecte match. Onder welk teken ben jij geboren?

MARIEKE: *(liefjes)* Onder een rood bord met een witte horizontale streep.

WOUTER: *(bulderlach)* Zo heb ik de vrouwtjes graag zie: pittig en grappig. Kom hier met die petitie, deugnietje. Wijvekes zoals jij kan ik niks kan weigeren.

(Wouter tekent, Sander en Jonas steken de handen in de lucht en mimen "Yes, yes, yes!".)

MARIEKE: *(neemt klembord)* Dank u. *(liefjes)* Ik maak voor jou nog een pousse-café. Voor na het dessert. *(knipoogt)*

(Marieke geeft klembord aan Sander, Jonas en Marieke omhelzen elkaar even. Sander legt het klembord in zijn alkoof. Inmiddels)

WOUTER: Dat is een lief meisje, eh moezeke?

LAURA: Ja.

WOUTER: Daar kan je nogal mee lachen, eh?

LAURA: Ik wil naar huis.

WOUTER: Tut tut tut. 't Is nu plezant. *(roept)* Waar blijft het dessert!

JONAS: *(zet korzelig een taart pal voor Wouter)* Asjeblijft. Het dessert.

Chocolade slagroomtaart met rum en abrikoos. De bordjes komen er aan.

LAURA: Moest jij niet naar het toilet?

WOUTER: Goh ja. Dat was ik vergeten. *(staat op. De voorkant van zijn broek is nat.)* Te laat! *(gaat zitten)*

(Sander duwt Wouter op zijn stoel en drukt vervolgens zijn gezicht in de slagroomtaart.)

WOUTER: Wie heeft het licht uit gedaan?

LAURA: Kom. Het is tijd om op te stappen. Je bent zo zat als 100.000 man.

(Laura veegt met servet room weg, Marieke komt helpen met kletsnat vaatdoek.)

WOUTER: Gaan jullie mij scheren?

JONAS: Jij bent al geschoren.

LAURA: Sta op. We gaan.

MARIEKE: Wacht! Hij moet nog eenousse-café hebben. *(haalt fles gin)*

SANDER: Oh ja natuurlijk! Eenousse-café. Dat “moet” hij nog drinken. *(haalt trechter)*

WOUTER: Komt er een poes? Poesie mauw, poesie mauw, poe poe poesie mauw... *(enz.)*

JONAS: Oh nee. Als dat maar goed komt.

(Sander zet de trechter in Wouters mond, Marieke giet de gin (= water) in de trechter. Wouter drinkt enkele slokken, spuugt dan alles uit.)

WOUTER: Ik voel me niet goed.

LAURA: Waar is het toilet?

MARIEKE: Een verdiep lager, de eerste deur rechts.

(Laura tilt Wouter van zijn stoel, legt zijn arm over haar schouder)

WOUTER: Gaan we dansen?

SANDER: Zal ik helpen?

LAURA: Het gaat wel.

WOUTER: Ik ga dansen. Ik ben al aan 't walsen, zie. *(wiegt met bovenlichaam heen en weer. Zingt) “De Marie-Louise danst op en neer, op en neer, op en neer...”*

(Sander ontgrendelt de deur, Laura en Wouter af, Sander doet deur dicht.)

SANDER: De gestampste boer! Ik hoop dat hij zijn maag uit braakt. *(verwijdert zijn vermomming)*

JONAS: Marieke jij was fantastisch!

MARIEKE: Ik ben wel diep moeten gaan. Het scheelde niet veel of ik had hem een toek op zijn smoel gegeven.

JONAS: Jij hebt dat geweldig gedaan.

SANDER: Absoluut. Ik zou het niet gekund hebben.

JONAS: Ik ook niet. Ongelooflijk, hoe jij die flierefluiter fijntjes van antwoord diende en hem rond je vinger wond zonder dat hij het door had.

MARIEKE: Als je als vrouw op de werkvloer met mannen moet omgaan, leer je dat snel, hoor.

JONAS: Zonder jou was ons plan niet gelukt. Enfin, ik denk toch dat het gelukt is. Heb jij gecheckt of zijn handtekening goed doorgedrukt is, Sander?

SANDER: Godmiljaar! *(haalt klembord)*

JONAS: Kom me niet vertellen dat we deze klucht moeten overdoen.

MARIEKE: Nee! Niet nog eens!

(Sander op met klembord, checkt de doorslag)

LAURA: *(op)* Jullie waren geweldig. Is het gelukt? *(Sander slaakt diepe zucht)*
Hoezo? Hij heeft toch getekend.

SANDER: *(stralend)* Zijn handtekening staat op de schuldverklaring!

JONAS: Yes, yes, yes! *(omhelst Marieke)*

SANDER: *(tot Laura)* Je bent vrij!

LAURA: Eindelijk.

JONAS: Joehoe! We hebben het geflikt! Sander, Laura, Marieke en ik! We are the champions! *(zingt)* "En dat we toffe jongens zijn dat willen we weten..."
Komaan, zing, dans! Het feest! *(Op aangeven van Jonas zingen en dansen allen een vrolijke polonaise.)* "En dat we toffe jongens zijn dat willen we weten, daarom komen wij, daarom komen wij. En dat we toffe jongens zijn dat willen we weten, daarom komen wij, overal. En de

pompbak, de pompbak is kapot, en de pompbak, de pompbak is kapot, en de oude is versleten en de nieuwe is kapot.”

(Muziek stopt)

MONIQUE: *(assertief op, met armen overeen)* Mijn pompbak is niet kapot, maar wel verstopt. En jij of jij gaat dat repareren. En wel: nu!

MARIEKE: Ze hebben nu geen tijd. Ze hebben bezoek.

MONIQUE: Kom er niet tussen. Met jou heb ik straks nog een eitje te pellen. En ga iets anders aan trekken. Je bent precies een schoppen zot. Hup, hup!

SANDER: Dat is nochtans een kleedje van jou. Jij moet vroeger een hip grietje geweest zijn.

MONIQUE: Ben jij de schobbejak die mijn dochter aan 't versieren is?

SANDER: Ik? Ik zou niet durven.

MONIQUE: *(tot Jonas)* Jij dan? Die vlieger gaat niet op, ventje. Van mijn dochter blijf je af. Die trouwt niet met een kloefkapper zoals jij.

MARIEKE: Alsof jij daarover kan over beslissen.

(Wouter waggelt op, valt om Monique's nek, Monique krijgt, Sander houdt zich voor Wouter gedeisd.)

WOUTER: *(lalt tot Monique)* Hé Sandrinneke pralinneke. Ik ga naar buiten om jou te kussen. Ga je mee?

MONIQUE: *(duwt Wouter weg)* Blijf van mijn lijf! Zatlap!

WOUTER: Oeps! Verkeerd adres. *(bekijkt Monique)* Een abuis. Een 'lelijk' abuis.

(Laura leidt wankele Wouter naar Jonas' alkoof)

SANDER: Heb je je zegje gedaan, Monique? Dan mag je nu vertrekken.

MONIQUE: Niet te snel, vriendje. Ik heb horen zeggen dat jullie hier een plantage hebben.

JONAS: Oh ja! Een mooie plantage. Wil je ze zien? Kom maar mee.

LAURA: *(tot Wouter)* Rust hier maar even uit.

WOUTER: Hola! Een bed! *(tot Monique die net passeert)* Slaap jij op jouw buik, sjoeke? Anders wil ik dat wel doen, hoor... Shit! Weer het verkeerde adres.

(Jonas en Monique af via kruipdeur, Wouter gaat in bed liggen, Laura schuift gordijn dicht)

LAURA: Ik hoop dat hij nu even zijn bek houdt.

MARIEKE: Wat ben je met hem van plan? Je laat hem hier toch zijn roes niet uitslapen?

LAURA: Ik breng hem straks nog naar huis en leg hem in zijn bed. En dan is het "bye bye Wouter, for ever".

SANDER: *(geeft schuldbekentenis)* Hier. Jouw paspoort naar de vrijheid.

LAURA: Ik kan het nog steeds niet geloven. Een rooskleurige toekomst, kan dat wel?

SANDER: Het is je alleszins van harte gegund.

(Laura steekt schuldbekentenis in haar handtas. Emma en Lisa op, Emma verbergt bloemen achter rug.)

EMMA: Ik... ik ben heel slecht in bedanken.

SANDER: Dat begrijp ik. Maar je zal zien, hoe meer je het doet, hoe gemakkelijker het gaat.

EMMA: Een dikke merci voor de raket. Ik ben er heel blij mee. *(geeft bosje bloemen)*

LAURA: Oh dat is lief!

SANDER: Bedankt voor de attentie. En nu maar hopen je er veel goeie punten mee scoort. Want in zekere zin heeft het jou ook bloed, zweet en tranen gekost, niet? *(knipoogt)*

LISA: *(die intussen in de keuken uit potjes likt)* Emma! Hier moet je eens komen proeven. Dat is lekker!

EMMA: *(tot Sander)* Mag het?

SANDER: Jazeker.

(De zusjes smullen, Jonas en Monique op)

MONIQUE: Ja, dat is een mooie hof. En het zijn ferm groenten. Maar een hof boven mijn slaapkamer? Dat plafond is al zo sletig. En eigenlijk betalen jullie alleen huur voor de zolder. Niet voor een hof. Hoe lang heb je die hof al? Twee jaar?

MARIEKE: Moeder! Hoe durf je!

WOUTER: *(op uit alkoof, zingt refrein van "Leef" van André Hazes jr)* "A a a a. A a a a. Pak alles wat je kan" *(pakt Marieke vast)* Hier jij, Sandrinneke mijn blondineke! Wij gaan een potje vrijen.

JONAS: Poten af. Dat is mijn schat.

(duwt Wouter naar alkoof, Laura helpt. Emma en Lisa met chocolademond komen kijken)

MONIQUE: Jouw schat, jouw schat. Vergeet het!

EMMA: Maar Marieke ziet hem graag!

LISA: En hij kan heel goed koken.

MONIQUE: Wat doen jullie hier?

LISA: Proeven.

MONIQUE: Jullie hebben hier niks te zoeken. Naar beneden!

LISA: Maar ik heb nog niet alles geproefd.

(Jonas naar ijskast)

MONIQUE: Naar beneden, heb ik gezegd.

EMMA: Ja, ja. Doe eens normaal, zeg. En laat Marieke en Jonas gerust. Ze passen bij mekaar.

JONAS: *(geeft zusjes restjes uit ijskast)* Hier. Nog wat restjes om te proeven.

SANDER: En kom morgen nog maar eens langs. Dan hebben we nog meer lekkere dingen.

(Emma en Lisa af)

MONIQUE: Jullie achterbakse schoeljes! Dat vrijt mijn oudste dochter op en nu zetten ze mijn twee andere dochters ook nog tegen mij op. Maar dat gaat niet door. Jullie vliegen er uit! Op staande voet!

SANDER: Dat kan niet. Wij hebben een contract, dus is er een opzegtermijn.

MONIQUE: Het kan me niet schelen. Pak jullie boeltje en vertrek! Nu!

JONAS: Zo rap krijg ik mijn hof niet ingepakt, hoor.

MARIEKE: Als zij moeten verhuizen, ga ik mee, moeder.

LAURA: Is jouw huurcontract geregistreerd bij de Federale overheidsdienst, madame?

MONIQUE: Euh...

LAURA: En betaal jij belastingen op de huurinkomsten? *(Monique kijkt verwonderd)* Niet dus. Dat zijn al twee strafbare inbreuken op de huurwet. Ik zou maar dimmen als ik jou was.

WOUTER: *(vanuit alkoof, onophoudelijk)* Poesie mauw, poesie mauw...

(Laura haalt pan, stevent naar Wouter, af in alkoof. We horen een bons. Laura op met gedeukte pan.)

LAURA: Voilà. Hem zullen we het eerste half uur niet meer horen. *(tot Monique)* En jij, madame, jij mag ook ophoepelen. En denk nog maar eens twee keer na over jouw opzeg.

(Monique briesend af)

JONAS: *(tot Marieke)* Zou je echt met mij meegaan?

SANDER: Niet te lichtzinnig antwoorden, Marieke. Want binnen drie maanden gaan wij verhuizen.

LAURA: Wat nu? Ga jij een stapje in de wereld zetten?

SANDER: Je zei toch dat ik me niet mocht vergifigen met negatieve gedachten en dat ik het geluk een kans moest geven?

JONAS: Dan gaan wij twee biologisch tuinieren, schat! In onze eigen tuin!

LAURA: *(tot Sander)* En wat ga jij doen?

SANDER: Ik? Ik begin een Takeaway, met de groenten van Jonas en Marieke.
Als je wil, mag je komen helpen.

LAURA: Alleen maar komen helpen? *(kijkt Sander hoopvol aan)*

SANDER: Nee. *(glimlacht, dan [fotogenieke kus](#) = Laura leunt ietwat achterover in Sanders armen)*

JONAS: Wow! Sander kan elegant kussen. Dat wist ik niet. Zullen wij dat ook eens proberen.

(Jonas neemt Marieke in zijn armen, laat haar ietwat achterover leunen, wil haar kussen, maar verliest zijn evenwicht. Beiden vallen.)

JONAS: Ik denk dat we nog wat moeten oefenen.

MARIEKE: Dat denk ik ook. *(legt Jonas in haar armen, laat hem ietwat achterover leunen en kust hem.)*

(Muziek: ["Always look on the bright side of life"](#))

EINDE